

- א. עולה.
- ב. שלמים; (שלמי ציבור).
- ג. עולה ושלמים; (עולה ואשם; עולה וחטאת).
- ד. חטאת ואשם; (פסח חטאת ואשם).
- ה. תודה.
- ו. חטאת עולה ושלמים; (חטאת עולה ואשם).
- א. עולה – כליל על המזבח.
- ב. שלמים טעונים תנופת חזה ושוק, מה שאין כן שאר קרבנות. [כמו כן טעונים השלמים סמיכה ונכסים, אך יש קרבנות נוספים שטעונים אחד מהם או את שניהם].
- שלמי ציבור, אין ללמוד מהם עולה חטאת ואשם שכן זמנם קבוע (עפ"י תוס' נ. ד"ה לא).
- ג. עולה ושלמים באים בנדר ובנדבה, שלא כחטאת וכאשם.
- עולה ואשם, אין ללמוד משניהם חטאת – שכן אלו זכרים, משא"כ חטאת. עולה וחטאת, אין ללמוד אשם משניהם שכן ישנן בציבור כביחיד (עפ"י גמרא להלן נ.).
- ד. חטאת ואשם באים לכפר [ואילו עולה אין עיקרה לכפרה].
- פסח חטאת ואשם יש בהם קצת צד כרת; החטאת בא על חטא שיש בו כרת, הפסח יש במניעתו כרת. וכן אשם תלוי בא להגן בחטא שיש בו כרת – הלכך אין ללמוד עולה מהם (עפ"י תוס' להלן יב סע"ב).
- ה. התודה טעונה לחם.
- ו. חטאת עולה ושלמים ישנן בציבור, שלא כאשם. [ולקולא – אין קצבה לדמיהם. משא"כ אשם אינו פחות מכסף שקלים וכדלהלן י:].
- חטאת עולה ואשם, הריהם קדשי קדשים ואין ללמוד מהם קדשים קלים. וגם שלמי ציבור [שהם קדשי קדשים] אין ללמוד מהם – שכן תדירים. ועוד, מה לשם שלמים שכן אינם טעונים צפון (עתוס' נ. ד"ה לא).

דפים ה – ו

- ח. א. האם חטאת ואשם יכולים להיקרב לאחר מות בעליהם כעולה?
- ב. קרבנות שמתו בעליהם ומקריבים אותם היורשים – האם יש ליורשים קנין וכפרה באותם קרבנות?
- ג. שני בנים שהניח להם אביהם מנחה [שלא הספיק להקריבה] – האם הם מקריבים אותה?
- ד. האם יכולים היורשים להמיר קרבן שירשו?
- א. חטאת שמתו בעליה – מתה ואינה קרבה. ואולם מותר חטאת שבעליה הפרישה עם חטאת אחרת לאחריות, ודינה ברעיה עד שתסתאב ויפלו דמיה לעולת קיץ המזבח, הריהי קרבה אפילו מתו בעליה.

והוא הדין לשעיר נשיא שהופרש לאחריה, הרי קרב הוא עצמו לעולה, ואפילו מתו בעליו (עתוס').

אשם שמתו בעליו – ירעה עד שיסתאב ויפלו דמיו לנדבה לעולת קיץ המזבת, ואפילו מתו בעליו [ולרבי אליעזר, האשם כחטאת והולך למיתה].

יש אומרים שאין הניתוק לרעה אלא מגזרה דרבנן, אבל מדאורייתא כאשר כיפר בעליו באחר, נעשה עולה ממילא (עתוס').

ב. קרבנות שמתו בעליהם ומביאים אותם היורשים; למסקנת הסוגיא יש בהם ליורשים 'כפרה מקופיא' (=כפרה צפה, מועטת) ולא כפרה קבועה וגמורה כלבעלים, ואין היורשים קונים את הקרבן ממש ומכל מקום יש להם בו ריצוי מסוים. (ולרב אסי ורב פינחס – משמע שמכפר מקיבעא. חו"א). ונפקותא בדבר לענין דין מנחת שותפין ולענין תמורה, כדלהלן.

ג. מי שמת והניח מנחה לשני בניו – קריבה (רבי יוחנן). ואע"פ שאין מנחה באה בשותפות (נפש) – אין היורש כבעלים ממש כאמור.

ד. אין אפשרות המרה אלא ליורש יחיד [ואע"פ שאינו מתכפר אלא מקופיא, ריבה הכתוב שהיורש ממיר – המר מימר], אבל שנים שירשו אינם ממירים, שאין המרה אלא ביחיד. (שריבוי הכתוב בלשון יחיד, כשאר כל עשיית תמורה).

כן סובר רבי מאיר וכסתם משנה בריש תמורה וערכין, ואילו לרבי יהודה אין היורש ממיר.

דף ו

- ט. א. זבחים שנובחו שלא לשמן שכשרים ואינם עולים לשם חובה – האם כיפרו על מה שבאו אם לאו?
ב. האם קרבן עולה מכפר על 'עשה' שלאחר הפרשתו ועל 'עשה' שלאחר השחיטה לפני זריקת הדם?
ג. כהן שלא נתן מן השמן שבכפרו על ראש המצורע – האם כיפר אם לאו?

א. זבחים שנובחו שלא לשמן שכשרים ואינם עולים לשם חובה, אמר רב שישא בריה דרב אידי: מסתבר שלא כיפרו על מה שבאו [שאם כן, שני למה הוא בא], ואע"פ כ הם קרבים משום שבתחילה הוקדשו לשם כפרה.

ב. נסתפקו בגמרא האם עולה מכפרת על 'עשה' שלאחר הפרשה. ואולם על 'עשה' שלאחר השחיטה [או שעמה, כגון ששחט בלא סמיכה], היה פשוט לרבא שאינו מכפר. ורבי ירמיה נסתפק בדבר. ומדברי רבי זירא מבואר לכאורה שמכפר. (כן נראה מפרש"י. אבל התוס' פרשו שרבי זירא 'אם תמצוי לומר' קאמר). התוס' (בשבת עב. ד"ה כי אתא) צידדו שלמסקנת הסוגיא העולה מכפרת על 'עשה' שלאחר הפרשה

עכ"פ לדעת רב דימי. (וע' גם בשו"ת עמודי אור קכא, ג).

ועל עשה שלאחר שחיטה, נקט בספר 'לקוטי הלכות' שודאי אינו מכפר.

ג. לא נתן ממותר השמן על ראש המצורע – לדברי רבי עקיבא לא כיפר. וצריך להביא לוג שמן אחר ויתננו על הבהונות, והגותר – על ראש המיטה. ולדברי רבי יוחנן בן נורי – כיפר, ומעלין עליו כאילו לא כיפר. והסיקו לפרש דבריו (כפרש"י) שצריך להביא לוג אחר ונותן על ראשו. אבל לא על הבהונות.

- א. התוס' כתבו (עפ"י יומא סא.) שלדברי כולם אם נתן על הבהונות אעפ"י שלא נתן מהמותר על הראש – אינו מעוכב לאכול בקדשים.
- ב. הרמב"ם (מח"כ ד) פסק כרבי עקיבא. אלא שאם נשפך השמן – כיפר. ובאר בכסף משנה שלדעתו אינו מעוכב אלא אם השמן נמצא בעיין. וע' כסברא זו ברש"ש. ובשפת אמת כתב דרך אחרת.

דפים 1 – 2

י. שני השעירים שבעצרת, למה הם באים? האם ניתן להפרישם או לשחטם ללא הפרש זמן בין אחד לאחד?

רבי שמעון אומר: שני שעירי עצרת באים על טומאת מקדש וקדשיו. והשני בא על טומאה שארעה בין הראשון לשני. [אמור מעתה: ראויים היו ישראל להקריב קרבנותיהם בכל עת ובכל שעה אלא שחסך הכתוב].

מבואר בדברי רבי זירא, שגם במקרה ששחטו את שני השעירים כאחת, דמו של השני נזרק משום טומאה שארעה לאחר זריקת דם הראשון.

ומשמע ממהלך הסוגיא שלפי הצד בספקו של רבא שאין הקרבן מכפר על דבר שנעשה לאחר הפרשתו, צריך להפריש השעירים בהפרש זמן, שאם יפרישם יחדיו שני למה הוא בא. אך זהו רק לדעת רבי שמעון שאין אומרים 'לב ב"ד מתנה', אבל לחכמים שאומרים כן בקרבנות ציבור, אפילו מפרישם כאחת אין חשש, כי לב ב"ד מתנה שלא תהא הפרשת האחרון הפרשה עד סמוך להקרבתו (עתוס' ד"ה דלמא).

דף 2

יא. מה דין הזבחים דלהלן?

- א. תודה ששחטה לשם תודת חברו. וכן בשאר זבחים.
  - ב. תודה ששחטה לשם תודה אחרת שלו, כגון עלה מן הים והפריש תודה, ושחטה על יציאתו מבית האסורין.
  - ג. חטאת ששחטה לשם חטאת אחרת.
  - ד. חטאת לשום עולה.
  - ה. חטאת לשם מי שמחויב חטאת.
  - ו. חטאת לשם מי שמחויב עולה.
  - ז. חטאת לשם מי שאינו מחויב כלום.
  - ח. עולה הבאה לאחר מיתה, ושחטה היורש בשינוי קודש או בשינוי בעלים.
- א. תודה ששחטה לשם תודת חברו; לדברי רבה – כשרה ועולה לחובתו, שהרי תודה לשם תודה נשחטה. ולרב חסדא (לר"ת אף רבא סובר כן, ואילו לרש"י ותוס' אין הוכחה) – אינה עולה לחובתו, לפי שנשחטה לשם תודה אחרת. רבה אמר ללמוד דבריו מן הברייתא, ודחו ראייתו.
- א. מדובר כשאמר לשם תודה אחרת של פלוני, אבל שחטה סתם לשם פלוני – אין כאן שינוי קדש, וגם משום שינוי בעלים אין לפסול כל שלא חשב על זריקת הדם (עפ"י רש"י ותוס').
- ב. לפרש"י, הוא הדין בשאר זבחים – מחלוקת רבה ורב חסדא. והתוס' חולקים וסוברים שלא אמר רב חסדא אלא בתודה, משום שכתוב תודת של מיו, אבל בשאר זבחים – אין זה שינוי קדש ועולים לשם חובה.
- ג. כתבו הראשונים שהלכה כרב חסדא [מאחר שדחו בגמרא את ההוכחה שהביא רבה כבסיס לדבריו].